

PRÆFATIO.

monumenta ex incisis in ære formis novâ quâdam amœnitate exhibentur, quò prius adspectantium oculi, quàm legentium animi pascantur, atque iis etiam, qui litterarum sunt rudes, aut quibus nostra hæc legere non vacat, suo, ut libet, usu subserviant. Tam digna hæc omnia posteritate, quàm singulare patriæ, cui dicantur, sunt decus & ornamentum. Nam cùm omnis Saxonia, Germaniaque vetus, quantum inter Rhenum, Visurgim atque Albim porrigitur, quantumque ad maris usque sinus sternitur, multis Romanorum Francorumque bellis sit clara, & ubique sua antiquitatum vestigia ostendat; tum nulla pars Saxonie monumentis illustrior, quàm diocesis Paderbornensis. Hic enim castellum Alifonis, per initia belli, à Druso Cæsare positum; hic castra Drusi, Germanici, & Tiberii Cæsarum; hic tribunal Vari consulis, & tot hiberna militum; hic Luppiæ & Amisiæ flumina, toties alternò Romanorum Germanorumque sanguine decolorata; hic saltus Teutoburgienfis, Varianâ clade, cæsis legionibus, & amissis aquilis nobilitatus; hic ara Drusi, & cæsarum militum tumuli, circumque decursiones equitum; hic Arminii castrum, tropæa victoriæ, & triumphantis bellatoris campus Martius, in eodem Teutonicorum montium tractu, ubi Widikindus, alter horum Germanorum heros, castrum suum habuit, & hodie dum monumentum suum possidet. Huc à Rheno per humentia paludum ducti instratique pontes longi; hic Siccambri, Bructeri, Angrivarii, Marfi, Cherusci, Catti cæteræque pugnacissimæ pro libertate gentes; hic, ut verbo complectar singula, belli Romani sedes, ad Alifonem, & Luppiæ fontes.

